

O z n a m y

1. V nedeľu 12.11. bude prvé stretnutie Detského zboru o 10.00 hod. na farskom úrade. Deti, ktoré sa prihlásili, alebo ktoré sa ešte chcú prihlásiť do Detského zboru, môžu prísť o 10.00 hod. na farský úrad. Tešíme sa na stretnutie.
2. V nedeľu 12.11. bude o 14.30 hod. stretnutie rodín z Hýľova a v Bukovci bude stretnutie rodín 12.11. o 17.00 hod. v suteréne kostola.
3. V nedeľu 19.11. bude dobročinná zbierka sv. Alžbety, na pomoc chudobným ľuďom.

Uvádzame číslo účtu, na ktorý môžete finančne podporiť náš kostol.

Hýľov SK38 1100 0000 0026 2472 2238

Bukovec SK04 0200 0000 0014 1601 9455

(dokončenie z 1. strany)

„Majstrovské dielo, hodinár. Len škoda, že si ich zaťažil takými strašnými kusmi olova,“ povedal kňaz, pristúpil k hodinám a obe závažia vyvesil z háčikov, ktorými boli zavesené na retiazkach. Hodiny sa zastavili. Hodinár udivene pozeral, nemohol pochopiť kňazovo počinanie. – „Je hlúpy?“ – pomyslel si.

„Ako to, že tvoje vynikajúce hodiny nejdú hodinár,“ – spýtal sa kňaz.

„Ach, otče,“ zavzdychal hodinár, „ako môžu ísť, keď ste im vzali ich závažie?“

„Chcel som im uľahčiť,“ – povedal kňaz.

„To môžu ísť, keď ste im vzali závažie? To závažie je predsa ich hnacou silou. A ja som presne spočítal, aké má byť závažie ťažké.“

Kňaz sa usmial, zavesil závažie na miesto, ťukol do kyvadla a hodiny začali znovu tikať. „Si veľký majster, hodinár, presne vieš, aké závažie ktoré hodiny potrebujú. Neboj sa. Boh dobre vie, kto aké závažie v živote unesie. On ťa nepreťažá. On je dobrý Majster. Ale keby ti tie závažia vzal, bol by si rovnako neužitočný a nepotrebný ako hodiny, ktoré nejdú.“ Kňaz už dávno odišiel, ale hodinár sa stále pozeral na svoje krásne kyvadlové hodiny na stene, načúval ich pravidelnému, nerušenému tikotu a mimovoľne zopál ruky k modlitbe.

P r a m e ň   ž i v o t a

Informačno – formačný dvojtýždenník
farnosti Hvíľov

Ročník: IV, č. 23
6.11. -19.11.2023

O HODINÁROVI

V malom dome na konci mesta býval hodinár so svojou početnou rodinou. Nemali na ružiach ustlané. Len tu a tam niekto priniesol hodinárovi niečo opraviť a málokedy sa tu zastavil záujemca o nové hodiny. Ľudia v meste a v okolí neboli zámožní, aj hodiny boli pre väčšinu z nich prepychom.

Hodinár bol skutočným majstrom svojho remesla. Pretože bol chromý na obe nohy, po dielni sa len veľmi ťažko pohyboval, no jeho ruky boli citlivé a šikovné, jeho oči boli jasné a zrak bystrý, jeho sluch jemný a rozoznával aj najmenšiu chybu v tichom tlkote hodín.

Na stene jeho malej dielne viseli krásne hodiny, malé aj veľké, veselo tikajúce aj vážne a velebné, ich kyvadlo voľne a presne odmeriavalo čas. Boli to malé umelecké diela.

Raz išiel okolo obchodu kňaz. Vošiel do vnútra, potreboval opraviť hodiny. Užasnutý sa díval na všetky tie skvelé exempláre po stenách. Obdivoval ich, zatiaľ čo hodinár opravoval pokazené hodiny. „*Si veľký umelec, hodinár, toto všetko sú pravé poklady!*“ – povedal. Hodinár mávol rukou. Nebol zvyknutý plakať a sťažovať sa, ale zrazu sa mu zachcelo otvoriť kňazovi svoje srdce. „*A k čomu sú mi poklady, ktoré nikto nekúpi? Čo sú mi platné tie ako hovoríte „umelecké diela“, keď visia iba na stenách, a ja sa na nich pozerám, ako ubieha čas a odmeriava moju biedu. Tu veselo tikajú hodiny a vedľa na sporáku stoja prázdne hrnce a žena a deti by chceli jesť...*“

Hodinár si vzdychol: „*Ani trochu šťastia mi Pán Boh nedal, otče. Len biedu a choroby. Som mrzák, sotva chodím. A tak tu len sedím, skladám hodiny, vymýšľam stále nové, zlepšujem, ale k čomu mi to všetko je?*“

Kňaz mlčal, prechádzal sa popri stene s hodinami a zrazu sa zastavil pri tých najväčších a najkrajších. Mali namalovaný ciferník, vyrezávané ručičky, lesklé mosadzné kyvadlo na dlhej tyči a dve veľké, ťažké olovené závažia. „*Krásne hodiny, ó,*“ pochválil kňaz, ako keby nebol počul hodinárovo vyznanie. „*To je tiež tvoja práca?*“

„*Sú to moje najkrajšie hodiny, otče. Sú presné a spoľahlivé. Všetky ostatné hodiny nastavujem podľa nich.*“

(pokračovanie na 4. strane)